

Datum van
inontvangstneming

:

04/07/2022

Zaak C-330/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

16 mei 2022

Verwijzende rechter:

High Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 april 2022

Verzoekende partij:

Friends of the Irish Environment CLG

Verwerende partijen:

Minister for Agriculture, Food and the Marine

Ierland

Attorney General

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

De bij de verwijzende rechter aanhangige zaak betreft de rechtmatigheid van visserijbeheermededelingen (fisheries management notices; hierna: „FMN”) die de Ierse minister van Landbouw, Voeding en Zeewezen (hierna: „minister”) heeft uitgevaardigd krachtens de Sea Fisheries and Maritime Jurisdiction Act 2006 (wet van 2006 op de zeevisserij en de maritieme rechtsmacht) en waarin beperkingen worden gesteld aan het aantal vissen dat Ierse vaartuigen in verschillende visserijen mogen vangen binnen de in de FMN gestelde termijn. In deze FMN’s is de totaal toegestane vangst (total allowable catch; hierna: „TAC”) opgenomen die door de Europese Raad (hierna: „Raad”) is vastgesteld in verordeningen uit hoofde van verordening (EU) nr. 1380/2013 (hierna: „GVB-verordening”). Verder staat de verwijzende rechter voor de vraag of het, in omstandigheden waarin verordeningen van de Raad zijn vervangen en/of de nationale

uitvoeringsmaatregelen zijn verstreken, noodzakelijk – of zelfs mogelijk – is een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen om de geldigheid ervan te betwisten.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Het verzoek om een prejudiciële beslissing is ingediend op grond van artikel 267 VWEU. De verwijzende rechter verzoekt om uitlegging van artikel 2, leden 1 en 2, en artikel 3, onder c) en d), van de GVB-verordening en het verzoek betreft de geldigheid van de TAC's die de Raad heeft vastgesteld in verordening 2020/123 (hierna: „verordening van 2020”). Meer bepaald wenst de verwijzende rechter te vernemen of de door de Raad vastgestelde TAC's en bijgevolg de door de minister overeenkomstig deze TAC's uitgevaardigde FMN's onrechtmatig waren, voor zover daarin het advies van de Internationale Raad voor het onderzoek van de zee (ICES) met betrekking tot bepaalde soorten niet is gevolgd. Bovendien twijfelt de verwijzende rechter of een verzoek om een prejudiciële beslissing noodzakelijk wordt geacht, aangezien de verordening van 2020 inmiddels is vervangen en de FMN's waarin de in die verordening vastgestelde TAC's zijn opgenomen, niet langer gelden.

Prejudiciële vragen

- (1) Is de indiening van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing noodzakelijk in omstandigheden waarin de verordening van 2020 is vervangen en/of de nationale uitvoeringsmaatregelen zijn verstreken?
- (2) Is bijlage IA bij verordening (EU) 2020/123 van de Raad ongeldig, gelet op de doelstellingen van verordening (EU) nr. 1380/2013 (hierna: „GVB-verordening”), en in het bijzonder artikel 2, leden 1 en 2, van de GVB-verordening, met inbegrip van de doelstelling van artikel 2, lid 2, tweede volzin, en de beginselen van behoorlijk bestuur van artikel 3, onder c) en d), van de GVB-verordening (met inbegrip van de mate waarin zij van toepassing zijn op bestanden waarvoor een voorzorgsbenadering vereist is), gelezen in samenhang met de artikelen 9, 10, 15 en 16 van de GVB-verordening en de overwegingen daarvan, en de artikelen 1, 2, 3, 4, 5, 8 en 10 van verordening (EU) 2019/472 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een meerjarenplan voor bestanden die worden gevangen in de westelijke wateren (hierna: „verordening betreffende de westelijke wateren”), voor zover de in de verordening van 2020 vastgestelde totale toegestane vangsten (hierna: „TAC's”) niet in overeenstemming zijn met het nulvangstadvies voor de maximale duurzame opbrengst (hierna: „MDO”) dat door de Internationale Raad voor het onderzoek van de zee (hierna: „ICES”) voor bepaalde soorten is uitgebracht?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EU) nr. 1380/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1954/2003 en (EG) nr. 1224/2009 van de Raad en tot intrekking van verordeningen (EG) nr. 2371/2002 en (EG) nr. 639/2004 van de Raad en besluit 2004/585/EG van de Raad (PB 2013, L 354, blz. 22): artikel 2, leden 1 en 2, artikel 3, onder c) en d), en artikelen 9, 10, 15 en 16.

Verordening (EU) 2019/472 van het Europees Parlement en de Raad van 19 maart 2019 tot vaststelling van een meerjarenplan voor bestanden die worden gevangen in de westelijke wateren en daaraan grenzende wateren en voor de visserijen die deze bestanden exploiteren, tot wijziging van verordeningen (EU) 2016/1139 en (EU) 2018/973, en tot intrekking van verordeningen (EG) nr. 811/2004, (EG) nr. 2166/2005, (EG) nr. 388/2006, (EG) nr. 509/2007 en (EG) nr. 1300/2008 van de Raad (PB 2019, L 83, blz. 1): artikelen 1, 2, 3, 4, 5, 8 en 10.

Verordening (EU) 2020/123 van de Raad van 27 januari 2020 tot vaststelling, voor 2020, van de vangstmogelijkheden voor sommige visbestanden en groepen visbestanden welke in de wateren van de Unie en, voor vissersvaartuigen van de Unie, in bepaalde wateren buiten de Unie van toepassing zijn (PB 2020, L 25, blz. 1): bijlage 1A.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Sea Fisheries and Maritime Jurisdiction Act 2006 (wet van 2006 op de zeevisserij en de maritieme rechtsmacht).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster is een onderneming die zich al een aantal jaren bezighoudt met verschillende milieukwesties in Ierland.
- 2 De minister is verantwoordelijk voor de uitvaardiging van FMN's overeenkomstig de Sea Fisheries and Maritime Jurisdiction Act 2006, waarin beperkingen worden gesteld aan het aantal vissen dat Ierse vaartuigen in diverse visserijen mogen vangen binnen de in de betrokken FMN vermelde periode.
- 3 De vangstmogelijkheden worden vastgesteld in verordeningen die het Europees Parlement en de Raad op grond van de GVB-verordening hebben aangenomen. Elk jaar stelt de Raad TAC's vast voor elke vissoort in verschillende gebieden van de oceaan die aan Europese landen grenzen.
- 4 In dat verband is in artikel 2, lid 2, van de GVB-verordening bepaald dat, ter nakoming van het doel van een geleidelijk herstel en behoud van populaties van visbestanden boven een biomassaniveau dat de MDO kan opleveren, het

exploitatie­niveau voor de MDO indien mogelijk tegen 2015, en geleidelijk toenemend voor alle bestanden uiterlijk 2020 moet worden verwezenlijkt.

- 5 Verder bepaalt artikel 16, lid 4, van de GVB-verordening dat de vangstmogelijkheden moeten worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 2, lid 2, bedoelde doelstellingen en in overeenstemming moeten zijn met de overeenkomstig artikel 9, lid 2, en artikel 10, lid 1, onder b) en c), van de GVB-verordening bedoelde kwantificeerbare streefdoelen, tijdschema's en marges. In de GVB-verordening is voorts bepaald dat de Raad bij de vaststelling van de TAC voor elke soort rekening moet houden met het best beschikbare wetenschappelijke advies van de ICES.
- 6 Elk jaar wanneer de TAC voor elke vissoort wordt vastgesteld en nadat de TAC over de lidstaten is verdeeld, vaardigt de minister maandelijks FMN's uit, waarin wordt bepaald hoeveel van elke vissoort door Ierse vaartuigen in de betrokken periode mag worden aangeland.
- 7 Bij de verordening van 2020 heeft de Raad de TAC's voor 2020 vastgesteld voor diverse vissoorten in de betrokken visserijen.
- 8 Het onderhavige beroep is gericht op een representatieve steekproef van drie vissoorten uit vier specifieke visserijen, namelijk: kabeljauw voor de visserijen ten westen van Schotland en de Keltische Zee; wijting in de Ierse Zee en schol in het zuidelijke deel van de Keltische Zee. Dit zijn specifieke visserijen waarvoor de ICES een afzonderlijk vangstad­advies heeft uitgebracht.
- 9 Voor elk van de soorten in elk van de betrokken visserijen heeft de ICES voor 2020 een nulvangst geadviseerd om de MDO te bereiken. In de verordening van 2020 heeft de Raad echter de volgende vangst­beperkingen vastgesteld: kabeljauw in het gebied ten westen van Schotland – 1 279 ton; kabeljauw in de Keltische Zee – 805 ton; wijting in de Ierse Zee – 721 ton; en schol in de het zuidelijke deel van de Keltische Zee – 67 ton.

Belangrijkste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 Verzoekster heeft aangevoerd dat de TAC's die de Raad voor 2020 in de verordening van 2020 heeft vastgesteld, in strijd waren met de bepalingen van de GVB-verordening en derhalve onrechtmatig waren; als gevolg daarvan waren de daaruit voortvloeiende FMN's die de minister in 2020 heeft uitgevaardigd, eveneens ongeldig op grond van het Unierecht.
- 11 Door het advies van de ICES, dat het best beschikbare wetenschappelijke advies vormde, naast zich neer te leggen en de TAC's voor de betrokken soorten boven nul vast te stellen, heeft de Raad volgens verzoekster onrechtmatig en in strijd met artikel 2, lid 2, van de GVB-verordening gehandeld.

- 12 In antwoord daarop en bij wijze van exceptie hebben verweerders aangevoerd dat de verwijzende rechter het beroep van verzoekster niet in behandeling mag nemen, aangezien het zonder voorwerp was geraakt daar de verordening van 2020 was vervallen en is vervangen door nieuwe verordeningen tot vaststelling van de TAC's voor 2021 en een nieuwe verordening in 2022. Bovendien zijn de FMN's die in de procedure worden betwist, reeds lang verstreken.
- 13 Op de exceptie van verweerders heeft verzoekster gerepliceerd dat de doctrine inzake het wegvallen van het voorwerp van het beroep de verwijzende rechter niet mag beletten uitspraak te doen over het geding, omdat, indien deze doctrine als geldig bezwaar tegen het instellen van het beroep zou worden aanvaard, dit in feite zou betekenen dat zowel de verordeningen van de Raad als de door de minister op grond van deze verordeningen uitgevaardigde FMN's onaantastbaar zouden zijn, aangezien zij wegens hun beperkte geldigheidsduur niet in rechte zouden kunnen worden aangevochten terwijl zij nog van kracht zijn.
- 14 Verzoekster heeft betoogd dat indien zou worden toegestaan dat de doctrine inzake het wegvallen van het voorwerp van het beroep in dergelijke omstandigheden toepassing vindt, dit zou betekenen dat belanghebbenden, zoals verzoekster, in feite niet zouden kunnen opkomen tegen de rechtmatigheid van de verordeningen van de Raad tot vaststelling van de TAC's voor een bepaald jaar of van de FMN's, omdat zij tijdens de geldigheidsduur van de verordeningen of de FMN's geen rechterlijke beslissing ter zake zouden kunnen verkrijgen. Volgens verzoekster zou dit een grote onrechtvaardigheid vormen.
- 15 Verzoekster heeft aangevoerd dat de kwestie betreffende de vaststelling van TAC's niet als zijnde zonder voorwerp aan de orde is gesteld of is beschouwd in eerdere zaken voor het Hof van Justitie waarin de vaststelling van de vangstmogelijkheden werd aangevochten (zie arrest van 19 februari 1998, NIFPO en Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, EU:C:1998:67) en R (op verzoek van Unitymark Ltd)/Department for Environment, Food and Rural Affairs (arrest van 23 maart 2006, Unitymark en North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, EU:C:2006:193).
- 16 Bovendien heeft verzoekster aangevoerd dat, aangezien het beroep betrekking heeft op een milieukwestie en er in de toekomst nieuwe verordeningen zouden worden vastgesteld die dezelfde juridische vragen zouden doen rijzen, het passend was het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.
- 17 Met betrekking tot de door verzoekster opgeworpen materiële vraagstukken hebben verweerders betoogd dat de verordening van 2020 rechtmatig was en in overeenstemming met de GVB-verordening was wanneer alle relevante overwegingen en bepalingen van de GVB-verordening in aanmerking worden genomen, in plaats van één specifiek lid van het artikel van de GVB-verordening waarin de doelstellingen van het gemeenschappelijk visserijbeleid worden uiteengezet.

- 18 Verweerders hebben aangevoerd dat de GVB-verordening moest worden gelezen in samenhang met de verordening betreffende de westelijke wateren en dat wanneer beide teksten samen worden gelezen, het duidelijk was dat de Raad een uiterst complexe beoordeling van een veelzijdige kwestie moest verrichten; in het bijzonder gelet op de moeilijkheid van de gemengde visserij, waarbij een bepaalde soort mogelijk als bijvangst wordt gevangen, terwijl andere soorten de doelvangst vormen. Voorts was de Raad verplicht rekening te houden met de economische gevolgen voor de bestaansmiddelen van degenen die in de visserijsector werkzaam zijn en de gemeenschappen in de kustgebieden, die voor hun levensonderhoud van de visserij afhankelijk zijn. Wanneer de bepalingen van de GVB-verordening en de verordening betreffende de westelijke wateren samen worden gelezen, is het duidelijk dat de Raad rechtmatig heeft gehandeld bij de vaststelling van de TAC's voor 2020.
- 19 Voorts hebben verweerders aangevoerd dat, gelet op het advies van de ICES bij de vaststelling van de TAC voor vissoorten in verschillende visserijen, de Raad ook rekening mocht houden met het advies van de ICES over de moeilijkheden in verband met het vissen op één soort in een gemengde visserij, waar de strikte naleving van een nul-TAC voor één soort zou kunnen leiden tot het fenomeen van „verstikkingssoorten”, waardoor de visserij voortijdig zou sluiten.

Korte uiteenzetting van de motivering in het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 20 Dit verzoek wordt ingediend op grond van artikel 267 VWEU omdat de uitkomst van de zaak twee Unierechtelijke kwesties betreft waarover de verwijzende rechter in onzekerheid verkeert. De eerste kwestie betreft de rechtmatigheid en de geldigheid van een handeling van het Unierecht, namelijk de verordening van 2020, die afhankelijk zijn van de wijze waarop de GVB-verordening en de verordening betreffende de westelijke wateren moeten worden uitgelegd. Daarnaast is het, aangezien nationale rechterlijke instanties niet bevoegd zijn om maatregelen van de instellingen van de Unie ongeldig te verklaren, voor een ongeldigverklaring noodzakelijk een verzoek om een prejudiciële beslissing bij het Hof van Justitie van de Europese Unie in te dienen (zie arrest van 22 oktober 1987, ██████████ 314/85, EU:C:1987:452). Dit leidt tot de tweede kwestie, namelijk de vraag of een nationale rechterlijke instantie noodzakelijkerwijs een verzoek om een prejudiciële beslissing moet indienen in omstandigheden waarin een verordening is vervangen en/of de nationale maatregelen ter uitvoering daarvan zijn verstreken, met andere woorden wanneer het door verzoekster ingestelde beroep zonder voorwerp is geraakt.
- 21 De verwijzende rechter is ervan overtuigd dat de onderhavige zaak onder de openbaar-belanguitzondering op de doctrine inzake het wegvallen van het voorwerp valt en in het belang van de rechtspleging ontvankelijk moet worden verklaard. Hoewel de verwijzende rechter niet van mening is dat de betrokken TAC's de betrokken soorten in gevaar hebben gebracht, erkent hij dat in deze zaak

de uitlegging van het Unierecht aan de orde is. De verwijzende rechter concludeert dat de verplichtingen uit hoofde van artikel 2, lid 2, van de GVB-verordening duidelijk en bindend zijn voor de Raad, maar zelf kan hij de verordening van 2020 niet ongeldig verklaren.